

12) *послугуватись гумором: «Я вибираю Віктора Януковича, тому що він забезпечить стабільність, і я буду працювати вантажником на ринку ім. Барабашова і в майбутньому. Кандидат технічних наук Михайло».*

Отже, бачимо, що всі методи нейролінгвістичного програмування впливають на психічну сферу людини, пов'язані із зниженням рівня усвідомлення і критичності при сприйманні й реалізації навіюваного змісту з відсутністю цілеспрямованого, активного розуміння, розвернутого аналізу й оцінки у співвідношенні з попереднім досвідом і даним станом суб'єкта.

Методи НЛП покликані сформувати визначену, цілеспрямовану, цілком однозначну, безкомпромісну позицію, згідно з якою отримувач інформації буде вчиняти.

Використана література:

1) Анвар Бакиров. Роли, которые играют люди. - С.-П.: Питер, 2002.-160с.

2) Гарри Алдер. Технология НЛП. – С.-П.: Питер, 2002. – 224.

3) Гриценко О.М. Політична комунікація та проблеми консолідації суспільства.//Вісник Київського міжнародного університету. – К.: КиМУ, 2003.- 307с. – Вип.2. – С.5-11.

4) Ковтун Т.В. Масова комунікація – ефекти та ефективність.//Вісник Київського міжнародного університету. – К.: КиМУ, 2003.- 307с. – Вип.2. – С.189-195.

ВЗАЄМОДІЯ ВЕРБАЛЬНИХ (СЛОВЕСНИХ) І НЕВЕРБАЛЬНИХ (ЗОБРАЖУВАЛЬНИХ) ТЕКСТІВ У ЖУРНАЛІСТИЦІ

Доп. - Пиріг І., студ. гр. ЖТ-41.

Наук. кер. - ст. викл. Чубур В.В.

Робота присвячена проблемі взаємодії на сторінках газет і телебаченні вербальних (словесних) і невербальних (паралінгвістичних) текстів.

На перших стадіях розвитку людства тексти масової комунікації зводилися до мінімуму. Це були, переважно, невербальні тексти. Пралюдина успадкувала від найбільш розвинених мавп типові для них засоби комунікації – жести, пози, міміку, звуки. Чимало дослідників вважають, що австралопітеки, наприклад, вже мали систему символів у вигляді жестів, поз і т.д., тобто паралінгвістичну мову.

Невербальна мова має три типи знаків комунікації: симптоматичні, інтенціональні та довільні. Симптоматичні знаки характерні не лише для людини, але й для тварин, оскільки це спонтанні тілесні реакції живого організму, що не мають комунікативної дії (інтенції). Іншими словами, це жестове або мімічне позначення людиною або вищою твариною свого ставлення до нестандартної ситуації, що виникла.

Інтенціональні знаки виявляє і висловлює лише людина, здійснюючи ними комунікативну дію стосовно інших. Це, в основному, комунікація за допомогою жестів. Знаки, в основі яких лежать довільні жести, називаються довільними, комунікативна дія у цьому випадку здійснюється за допомогою жестової комунікації.

У словесній (вербальній) комунікації використовуване метафорично або фігурально слово набуває різноманітних значень залежно від контекстуальних відношень. Невербальна комунікація також підпорядкована цим відношенням: один жест може мати різні значення у різних контекстах і культурах. Ця комунікація має часово-просторовий характер, оскільки різні знаки (пози, гримаси, одяг і т.д.) виступають у сукупності і семіозис обумовлений цілісністю цих компонентів повідомлення у межах певного відрізка часу.

Варіація жесту – це поза тіла і міміка (вираз обличчя). Поза як комунікативна дія – це наповненість жесту, як основного знаку-індексу, нерелевантними (другорядними) жестами і мімікою для посилення і надання значимості індексу з початковим значенням. Оскільки на газетній шпальті поряд із вербальними текстами постійно знаходяться невербальні (фото, художні, графічні матеріали), то постає проблема їх взаємодії,

взаємовпливу та сприйняття і витлумачення наслідків цього "сусідства" реципієнтом. Дослідженню цієї проблеми і присвячується дана робота.

РЕПРЕСОВАНА БУКВА Ґ

Доп. - Кривець О.В., ЖТ-41.
Наук. кер. – доц. Євграфова А.О.

Буква Ґ у сучасному українському алфавіті знайшла своє місце і посідає в абетці п'яту позицію. Ця традиційна літера була вилучена з української абетки у далекому 1933 році і протягом майже 60 років не мала права на існування. Відтоді питання про відродження літери Ґ стало не лише мовознавчим, а й цілком політичним.

Понад 370 років тому Мелетій Смотрицький, один з найосвіченіших українських філологів кінця XVI століття, запровадив літеру Ґ. Сам звук, очевидно, існував в усному мовленні задовго до вводу літери, бо вже в пам'ятках XIV-XV сторіч зустрічаються слова, в яких Ґ (звук) передавався буквосполученням КҐ: кґрунтъ, кґанок, Скрикґайло, кґвалт... Літеру Ґ зустрічаємо і в „Лексиконі” Памви Беринди (1629), у пізніших документах. Але заборона друкованого українського слова у Східній Україні наклала табу й на літеру Ґ. У Галичині ця буква переважала в граматиках, художніх творах та газетах минулого століття. Вперше запровадив її Й.Левицький у своїй граматиці 1834-го року. Борис Грінченко у своєму Словарі української мови (1907-1909) дав місце трьомстам словам з цією літерою. 6 вересня 1928 року букву Ґ було введено до українського алфавіту, і вона проіснувала поряд з літерою ґ майже 5 років, не змінюючись і не конкуруючи з нею. Ґ входила в офіційний правопис так званої „желехівки” і проіснувала до 1939-1944 рр.. у Галичині та на Закарпатті.

У Східній Україні після скасування заборон на друковане слово літера Ґ ввійшла до складу алфавіту, схваленого комісією петербурзької Академії наук, і вживалася до 1933 року.